

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΞΕΠΟΤΕΡΙΚΟΥ Φ.ρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
10 Δεκέτ 10

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
—ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ—

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ, Κυριακή 27 Ιουλίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονόμου άριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 83

ΣΕΡΕΝΑΤΑ

Ευπνα γλυκερά μου άγάπη
Τρείς ώρες καρτερώ
Κατ' άπ' το παρεΐον το κλειτμένο,
Τό μονοπάτι πήρα με τ' ήτρο το λαμπρό,
Τόσα κι' αυτό γλυμιάζει τ' ένα μουντό ούρανό,
Στό σύμπαν που κλώθει τό φως τό πρωινό,
Κ' εγώ δέν εδραβήκα και σε προτμένο.

Ευπνα γλυκερά μου άγάπη,
Μού πλάγιασε βάρκα,
Ευπνα, με περνούει κυμακάρω τήν αλχί,
Σά δικόπου μελάρω μου σκαίει τήν καρδιά,
Μά έμένα δε με κοιλάει
Ευπνα γλυκερά μου άγάπη
Τ' είναι μια μαχαίρι
Μπροστά σ' ένα κερτάρι.

Άλήθεια το φλακί μου
Τό ξεχασα, μυαλό
Πού τήνω, να το παρουν οι διαβόλοι,
Τόσα καλά με λένε κ' άχμάνε και πρελλά
Οί συντοπίτες μου όλοι,
Έλα και ζήσανέ με
Φλακί μου σπληχνικό,
Τέτοιο σκαί ποτέ μου δεν τήνω ξενακισί,
Μά πίνω ως πού τήσται κ' άλλη φορά να θυγί
Στο τυλάρτο ούρανο.
Μά πίνω και θα πίνω
Με όπου να θυπνήσει,
Κορμί μου άγγελάκο.

Άλήθεια, το φλακί μου
Δεν έχει πια ρακί,
Τ' έσπασαν περίσσια χυμένη όλογορά μου !
Ευπνα άκριθή, κορμ μου
Κ' εγώ τα καρτερώ,
Να τήσται πάλι όρχος όχλα τών ούρανο,
Να το σε βλέπω μετά
Στά πλάγια χρώματα του,
Ευπνα κατέδα κάτω,
Περδολα όλογορά μου άνθίζουν και γελούν,
Χωρίς σαν κρίνα όλασπρα
Μας κρίζουν, μας καλούν,
Έλα και τήσται λαμπουν σαν ήλιο γύρωσέ μας
Σαν ήλιο, που δεν είδαμε ποτέ μας.

Δέν έρχεται, δε φωνή
Με τήσται που χορεύουν,
Για κούταζε μου γνέδουν,
Με κρίζουν ψήλα,
Γελάτε έσείς διαβόλοι

Διαβόλοι πρωίνοι !
Άλήθεια άνοιχτομάτες
Πλαστήκατε, οι καλοί μου !
Εγώ τήν άκριθή μου,
Σε' άστέριε, τί καλά
Τήν πίνω εγώ μαζί μου.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΗΣ ΜΟΙΡΑΣ ΤΑ ΓΡΑΜΜΕΝΑ

Η σπορά, με τή βοήθεια του καιρού, προχω-
ρούσε όλόγορα και πέρα ως τών βουνών τ' άνθο-
ρίσματα. Σκαρμμένα όλη ή πεδιάδα, γυμνή όσο βχ-
στούσε ο κύκλος τής ματιάς, είχε τήν άγκαλιά της
διάπλατη άνοιγμένη σ' τόν ήλιο τό χειμερινόν και
βύζαινε με τ' άπχλόθεσμα φιλικό του πόθου βα-
θούσ' σ' τα σωτικά της.

Σε κάθε όργωμένο χωράρι ήταν και μια εικόνα
της ζωάχικης ζωής ζωγραφισμένη. Έδω τελείωνε
ο γιωργός τό βωλοκόπημα, έδηγωντας τ' άργαλειό
του περήφανος σαν κυδερνήτης καραβιού. Περί πέρα
άδειαζε με χαρά τήν τελευταία άπλοχεριά του σπό-
ρου του ο γιωργός κι' άδραζε τή χερολάβα κ' έβανε
σε δρόμο τό ζευγάρι, να τελειώση και τό διβό-
λισμα. Άριά, έδω κ' εκεί, κανέναν ζευγολάτη
βαρετός τώρα μονάχα άρχήνιζε τό σπάρσιμο και δε
φαίνονταν να βιάζεται να τό βγάλη πέρα πριν γη-
μνήσκη ή μέρα. Όμως ένας ρυθμός κινούσ' έμπρός
και τό νοθρόν άργάτη και τό δουλευτή τό γλή-
γορο με τα καματερά τους, τα βρονά ή τ' άλαφρο-
πόδαρ. Και τών γιωργών τα κουρασμένα χουγκιχτά
και τών βοδιών τα μουγκητά, σαν κουρασμένων
παράπονα, και κάθε χτύπος ή κραυγή, ή ξέμακρο
άντιλάλημα, άδερφωμένα άνέβαιναν σ' τόν ούρανό
και χάνονταν σά μιας ψυχής γενναίας σ' όλάκερη
τήν πλάση άρμονικό ξεθύμασμα, γιομάτο έπιθυμίες
κρίωνες.

Δυό ζευγολάτες γαιτονικοί σαλαγοΰσαν. ο κα-
θένας σ' τό χωράφι του, παράλληλα τα καματερά
τους και μιλούσαν. Κατάκοποι από τόν έργο τόν
πολήμερον, άν κ' ή σπορά τους βρισκόνταν σ' τή
μέση άκόμα, δε φαίνονταν να βιάζονται, δεν έ-
σπρωγχαν τών βοδιών τό βάδισμα τ' άργό τ' άργό-
ή βουκέντρα ήταν άνεργη σ' τα χέρια τους. άνύ-
ποπτη ή ματιά τους, δε χάνονταν σ' τό παθητό
τόσων τόσων κόπων ξεπλήρωμα, πλανεμένη γαλήνη
γύρω τους βασιλευε και τους στεφάνωνε. Η μέρα
εκείνη καθαρή, άσυνέφαστη, ήμερη όπως κ' ή μέρα

ή χτεσινή, καλοστήμαδη όπως κ' ή προχτεσινή,
έταζε να φέρη σ' τους χωριάτες κι' άλλες παρό-
μοιες μέρες, τόσο δειρευτές σ' τή φτώχεια, που
άπ' αυτές έλπίζει άνεμπόδιστο τό σπάρσιμο τών
χωραφιών. Κ' ύστερα θάχρονταν άλλες μέρες σκουν-
τουφλές, με νεροφόρες, εύλογημένες μέρες, ένθ οι
δουλευτάδες ξαποσταμένοι θ' άγνάντευαν αυτό τό
σμίξιμο τής ούράνιας καλωσύνης με τους δικούς τους
κόπους τους βασανισμένους, ένθ ήθ χαιρόνταν βλέ-
ποντας να γίνωντ' ένα, χυμένα σ' τής γής τήν άγ-
καλιά, τα δάκρυα τα τόσο εύθυμα τ' ούρανού του
όργισμένου με τό δικό τους ιδρώτα τόν πικροστά-
λαχτο.

Σαλαγοΰσαν οι δυό ζευγολάτες τα καματερά
τους και μιλούσαν. Έλεγαν, τι μπορούν να λέν άν-
θρωποι που προσμένουν τής ζωής τήν πολύπονη
άπολαβή από τ' ούρανού τή χάρη. Τήν σ' τόν έαυτό
τους, που τους έδινε ή ίδια ή δύναμή τους, δεν
τήν έχαναν ποτέ κι' ο ούρανος δείχνονταν τώρα
καλοπρόσωπος σ' αυτούς και τους μνησους πλούσια
τ' αγαθά του. Κ' ήταν ή χαρά ζωγραφιστή σ' τα
πρόσωπά τους όχι σά μυστικό άντιφέγγισμα κόσμου
άλλοιου, παρά σαν ήμερο καθρέφτισμα του γύρω
τους γαληνεμένου κόσμου, που άρπαζαν με δύναμη
οί ψυχές τους κάθε παλμό και κάθε άχτίνα του κ'
ύστερα τ' άνάδιναν τόσο πιστά και τόσο ξάστερα,
που νόμιζαν οι ίδιοι αυτοί πως ή πλάση όλάκερη
έννοιωθε και πεθούσε ό,τι έννοιωθαν κ' αυτοί κι' ό,τι
ποθούσαν.

Άξαφνα οι γιωργοί οι συνορίτες σάπησαν. Στα-
μάτησαν τα καματερά. Έβλεπαν τα χέρια άντήλιο κ'
είδαν δυτικά. Ο ήλιος κατέβαινε να βασιλέψη προς
τα βουνόκορρα τα μακρινά κ' εκείθε κάτι άνέβαινε
σά μαύρο σύνεφο κι' όλο μεγάλωνε σιγά σιγά. Άφού
είδαν με πρασοχή τό δυσκολόβλεστο μαυράδι, γύ-
ρισαν και μίλησαν πάλι μεταξύ τους :

—Βροχής σημάδια ! είπε ο ένας. Πολύ γλήγορα !

—Άνεμοζάλη θάχουμε ! ο άλλος άποκρίθηκε.

—Κακοκαιριά κι' όπου κι' άν είναι φτάνει.

—Ίδες πως άπλώνει κι' όλο έρχεται !

—Νά μη μάς έβγη σε κκχό, ές δώση ο Θεός !

—Νά μη μάς νερώτη ακόμα ! αυτό θέλω γ'ώ.

—Άμποτε να ξεθυμάνη, πριν θεριέψη !

—Άλοι ! και δεν τελειώσαμε τό έργο ! Όώ, Μαυρούλη, ώώ !

—Άς κάμουμε πειό γλήγορα ! Όώ, Κοκκίνη, ώώ !

Κ' οι ζευγολάτες ξανάρχισαν τόν έργο τους με
νειάν έρμή. Σε λίγο όμως άντίκοψαν τα βόδια πάλι.